

UNTER DEN LINDEN...*

I

Sötétben csak a fül beszél
A gyertya dalol
S az a fenséges muzsika -
a zsoldárokból-született

II

Az éj szelíd trónján
a hársfák alatt
ahol az ódon szép
régizene fakadt:

Ott találkozunk
újra a dallal –
hol a fagott, fuvola s a cselló
szólama a szívben marad.

/Bach hallgatása közben/

Drávucz István mesteremnek

*Vogelweide 13. sz. „minnesängerek

18 PILLANATKÉP

Most a hegy mély szűzies
Maga elé lebbenti a ködöt
hogy ne lássuk meztelenségét

Előttem Radnóti rajztáblája*
Az ég kopogja le rajta
a reggel ritmusát

Mert mi a szó,
mi a hasonlat?
Rögzítsük pontosan a futó pillanatot!

* Édesanyám, aki a költő barátja volt Szegeden, mesélte, hogy Radnóti a verslábakat fordításkor rajztáblára előre kiírta

